

си и не знааха що да рикатъ. Хоратъ сѣ почудиха за това и начинаха да ги испытватъ, и най сѣтнѣ познааха, чи тии бѣха оубѣили Івіка, и тѣи ги изкааха. Нѣкой други чловѣкъ на йма вѣсѣз бѣше оубѣилъ скрѣтомъ ваща си. Подиръ нѣколко врѣма ѡтѣде да идѣ оу едногѡ своѣгѡ прѣтѣла, тамъ видѣ подъ страхата едно лѣшовичшко гнѣздо и го сабори. Хората мѡ дѡмаха: чловѣче, що ти стрѣватъ тѣзи гадѣнки та ги оубѣивашъ; а тоѣ ѡтвѣща: не чѡвате ли ги, тии лѣжатъ и дѡматъ чи дѣз сѣмь оубѣилъ ваща си; тѣзи рѣчь сѣ чѡ дорѡ до царьватъ: тогѣзи тоѣ повилѣ та запрѣха оногози чловѣка, и за малко врѣма го насили да исповѣда, чи тоѣ бѣше оубѣилъ ваща си, и повилѣ та оубѣиха и него.

Нѣкой не постига Бѡжѣатъ
прѡмысла.

Нѣкой дѡбаръ чловѣкъ, като мѡ сѣ слѡчиха много бѣдѣ, начина да сѣ размысла и да говорѣ въ сѣбе си: да ли мысли Бѡгъ за чловѣчкитѣ рѣботы или, не; и подиръ малко

видѣ